

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 672/2023
04.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Драгане Миросављевић, Иване Рађеновић, Јелице Бојанић Керкез и Добриле Страјина, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., коју заступа Дејан Станић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа Владимир Марковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 639/22 од 12.09.2022. године, у седници већа одржаној 04.07.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 639/22 од 12.09.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 639/22 од 12.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови П 3230/21 од 13.10.2021. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде штете исплати износ од 733.243,98 динара, као и да јој на име новчане ренте плати износ од 13.809,00 динара за сваки месец почев од 13.10.2021. године као дана пресуђења, те да ренту плаћа све док за то постоје услови до 30. у месецу за претходни месец. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи надокнади парничне трошкове у износу од 512.674,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате. Ставом трећим изреке, тужиља је ослобођена од плаћања трошкова судске таксе.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 639/22 од 12.09.2022. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Старој Пазови П 3230/21 од 13.10.2021. године, у делу одлуке о тужбеном захтеву.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, због погрешне примене материјалног права.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23 – други закон) – у

даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Нижестепеним пресудама одлучено је о праву тужиље на исплату накнаде штете и новчане ренте, због претрпљене повреде на раду. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом туженог не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова, о неоснованости тужбеног захтева, засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Из наведених разлога, Врховни суд одлучио је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се има ценити према члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 01.06.2015. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија туженог није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Са изнетих разлога на основу одредбе члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Жељко Шкорић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић